גליון ל"ז
חודש אייר
תשפ"ו

פְּלָאוֹת עֵדוֹתֶיךָ

אמרות טהורות מהגה"ח רבי יצחק פייוויש גינזבורג שליט"א

לידת רשב"י וגילוי היחידה בל"ג בעומר

לכבוד יום "מתן תורה של פנימיות התורה", ל"ג בעומר, הילולא־קדישא דרשב"י, מובא בזה קטע מיוחד מהתועדות ל"ג בעומר בשנת תשמ"ה, העוסק בחידוש העצום של ל"ג בעומר ביום לידת רשב"י, שלמעלה מיומא דהילולא דיליה, וגילוי עולם התיקון, המאפשר לכל אחד להוליד בקרבו את דרגת היחידה שבנפש.

"שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת עד אנטיפרס וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה, והיה העולם שמם, עד שבא רבי עקיבא אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם, רבי מאיר ורבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמוע והם הם העמידו תורה"[א]. לרבי עקיבא היו חמשה תלמידים וכולם נולדו בל"ג בעומר. עד ל"ג בעומר מתו כל התלמידים הראשונים, בל"ב בעומר פסקו למות, ובל"ג נולדו חמשת החדשים והעיקרי ביניהם הוא רבי שמעון. בדרך כלל אומרים של"ג בעומר הוא היארצייט של רבי שמעון, יום ההילולא שלו, אבל באמת כתוב ש"כל מי שמלמד את בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו"[ב]. יש שיחה מפורסמת של הרבי בה הוא אומר שהגדולים האמיתיים, יחידי הדורות כמו משה רבינו, רבי עקיבא והבעל שם טוב, לא רק "כאילו ילדו" את תלמידיהם אלא ילדו ממש. אצל כל רב – אפילו רב גדול מאד – התלמיד נחשב "כאילו ילדו", אבל אצל משה רבינו זה "ילדו" ממש, לא "כאילו ילדו" בכ' הדמיון בלבד. כך גם היה אצל הבעל שם טוב ואצל רבי עקיבא.

אם כן, ל"ג בעומר הוא גם יום הולדת של רבי שמעון, לא רק היארצייט שלו – כמו אצל משה רבינו שבז' אדר נולד ממש – ועל פי נגלה זו עיקר סיבת השמחה בל"ג בעומר. בספרי הנגלה לא יודעים שהוא היארצייט של רבי שמעון, רק בנסתר, באדרא כתוב שזה ההילולא של רבי שמעון. על פי נגלה ל"ג בעומר הוא רק בגלל תלמידי רבי עקיבא שפסקו מלמות והנחמה היא שבמקום התלמידים הראשונים רבי עקיבא סמך חמשה תלמידים חדשים שמלאו את מקומם, לא סתם מלאו את מקומם אלא שתיקנו את הפגם שלהם בשלמות.

הַתַּלְמִידִים הָרִאשׁוֹנִים – עוֹלַם הַתֹּהוּ, חֲמִשַּׁת הַתַּלְמִידִים – עוֹלַם הַתִּיקּוּן

התלמידים הראשונים היו בבחינת עולם התהו, "שלא נהגו כבוד זה לזה". כמו שכתוב בכתבי האריז"ל שבעולם התהו אין יחסי אהבה בין הספירות. כבוד הוא לשון אהבה – "על כל כבוד חֻפָּה"[ג]. כמו שהרבי הקודם מסביר במאמר "לכה דודי" שאומרים לפני החופה, שכבוד הוא אהבה, כבוד חתן הוא אהבת חתן לכלה וכבוד כלה הוא אהבת כלה לחתן. תלמידי רבי עקיבא לא נהגו כבוד זה בזה, ובכתבי האריז"ל כתוב שהכוונה שאין יחסי אהבה בין ספירות עולם התהו, רק יראה מהשגת גבול, זוהי לשונו של האריז"ל. בעולם התהו כל ספירה מפחדת שמא הספירה השניה עלולה להשיג את גבולה. כמו שני סוחרים שמתחרים וכל אחד פותח חנות. בעולם התהו כל אחת אמרה "אנא אמלוך", כל אחת רצתה לתפוס את המלוכה לבד, נמצא שהיחס בין הספירות בעולם התהו הוא יחס של יראה, של פחד. כל אחד מפחד מהשני שמא ישיג את גבולו.

אומרים שזה יכול להיות אפילו אצל שליחים, כמו שליחים של הרבי. מביאים בחסידות כל הזמן את הדוגמא שאם שליח אחד מפחד שהשליח השני יעשה מה שהוא רוצה לעשות, כלומר, הוא חושב שיש איזה ענין שרק הוא יכול לעשות, ולמישהו אחר אסור לגעת בו ולהפריע לו – אותם שליחים הם הספירות בעולם התהו שנשבר, כמו תלמידי רבי עקיבא שמתו. מה שאין כן אם הכוונה היא שהעיקר שהדבר יֵעשה, 'אויפכטאן' זה הביטוי באידיש, שהענין יתגשם ויתקיים, לא העיקר על ידי מי יתקיים. אני באמת מוסר את עצמי על זה. לא שבגלל זה חלילה וחס אני מרפה ידים לענין, אני עובד קשה, אבל יחד עם זה אני מבין שהדבר לא תלוי בי, לא חייב להתגשם על ידי אלא יכול להתגשם גם על ידי מישהו אחר ולכן אני אוהב את כולם. זה נקרא שליחים בסוד הספירות בעולם התיקון. כך מבואר ההבדל בין תיקון לתהו. התלמידים הראשונים של רבי עקיבא היו בבחינת תהו והתלמידים האלו, חמשת התלמידים שהם גופא הנר"נ ח"י של רבי עקיבא עצמו, הם בחינת תיקון.

אם כן, יום ל"ג בעומר הוא יום של לידה על פי נגלה. על פי נגלה עיקר השמחה של יום ל"ג בעומר הוא מיום הלידה של רבי

---

* השיעור (ח"י אייר תשמ"ה) לא מוגה, באחריות השומעים.

א) יבמות סב, ב.

ב) סנהדרין יט, ב.

ג) ישעיה ד, ה.

שמעון. על פי נסתר, שהולכים למירון, זו הילולא של רבי שמעון, ההסתלקות של רבי שמעון, ועל דרך הנגלה העיקר הוא יום ההולדת שלו. כלומר, שהוא נַעֲשה תלמיד של רבי עקיבא במקום התלמידים הראשונים שמתו.

עצמות טעם הנגלה על טעם הנסתר

ידוע בחסידות וכתוב בדא"ח, שבטעם על פי נגלה יש לפעמים יותר 'עצמות' מאשר בטעם על פי נסתר. יש בגמרא, בנגלה, יותר עצמות לפעמים מאשר מה שכתוב בספרי הנסתר. בנסתר יש יותר אור. יש 'אור העצם' ו'כח העצם'. האור נמצא יותר בזוהר, "זֹהר הרקיע", אבל עצם הוא 'כח העצם'. אלה הביטויים שהרבי אוהב. יש אור שהוא גם עצמות, יותר נסתר, ה"איתן שבנשמה". העצם ממש הוא יותר בנגלה. לפי זה, טעם הנגלה שהוא יום ההולדת של רבי שמעון באמת יותר עצמי מיום ההסתלקות שלו.

איך אנחנו רואים שיום הולדתו של צדיק יותר גדול אפילו מיום הסתלקותו? ממשה רבינו עצמו. אמרנו קודם שהצדיק הכי חשוב שנולד ונסתלק באותו יום הוא משה רבינו. חז"ל מספרים בפירוש בגמרא[ד] שהמן הפיל גורל "מיום ליום ומחדש לחדש" וכשהגורל נפל בחדש אדר הוא שמח כיון שהוא החדש בו נסתלק משה רבינו מושיען של ישראל. הוא ידע שהיום הזה הוא יארצייט של משה רבינו, הוא ידע שאצל עם ישראל יארצייט זה משהו חשוב – שהרי חסידים 'פראבען' יארצייט – אבל בשבילו יארצייט לא אומר שום דבר. להיפך בשבילו זה סימן טוב, שהגואל נסתלק אצלם. חז"ל אומרים שלא ידע – ומה שלא ידע הוא בחינת רדל"א – שמשה רבינו גם נולד באותו יום. משמע מחז"ל, מהגמרא, שלידת משה רבינו באותו יום זהו ענין הרבה יותר נסתר ונשגב מאשר הסתלקותו באותו יום. בכח זה שמשה רבינו גם נולד באותו יום – זה מה שהפר את עצת המן הרשע.

הזדהות דווקא עם יום הלידה של צדיק

גם בעניינו יש לומר אותו דבר: לידת רבי שמעון בל"ג בעומר היא הרבה יותר עצמית וחשובה לנו מאשר מה שנסתלק בל"ג בעומר. זהו הטעם הנגלה לעומת טעם הקבלה בדרך כלל. מה זה אומר לי בעבודה? הרי צריך ללמוד מכל דבר משהו בעבודה. אם אני מדבר על הסתלקות של צדיק אני יכול להזדהות עם זה 'כלשהו', אבל בכל זאת כתוב בתורה "וחי בהם" – "ולא שימות בהם"[ה]. אני לא יכול יותר מדי להשתתף איתו, אם הוא מת אני לא רוצה למות, כתוב "וחי בהם", צריך לחיות. אבל אם אני אומר שהצדיק נולד באותו יום אני הרבה יותר יכול להזדהות איתו, בגלל שגם אני רוצה להוולד. כמה שלא תסביר לי שיארצייט הוא דבר גדול, אנחנו לא רוצים למות, הקב"ה לא רוצה שנמות. באמת עושים חגיגה שרבי שמעון הסתלק וכתוב על זה דרושים מאדמו"ר הזקן ובכל הספרים בחסידות: מהי ההילולא דרשב"י? רשב"י הוא הראשון שאמר שיום ההסתלקות שלו הוא הילולא. הילולא היא חתונה, למה? בגלל כי כאשר הצדיק מסתלק מהעולם הוא מעלה מ"ן. כל העבודה שלו, כל החיים שלו הם מים נוקבין, ויש חתונה למעלה בעולם האצילות. רשב"י אמר שזו הילולא, הוא הראשון שאמר שיארצייט הוא הילולא. אפשר לשמוח בחתונה שלו, אבל אני בעצמי לא מתחתן. אני לא רוצה להתחתן כמו שהוא התחתן. אני יכול ללכת לחתונה שלו לרקוד, אבל אני לא רוצה את זה בעצמי.

אבל אם אני אומר שבו ביום הוא נולד היום בל"ג בעומר, זה הרבה יותר חשוב בשביל העבודה שלי. הרי מהו צדיק? כמו אבא – "מעשה אבות סימן לבנים"[ו]. אנחנו רוצים ממש ללכת בדרכי הצדיקים וכמו שיש מצוה בתורה להדמות אליו יתברך, כל שכן שצריך, וכך גם הרמב"ם כותב בהלכות דעות ללמוד ולהזדהות עם הצדיקים. מה שהם עושים גם אנחנו צריכים לעשות, במדה מסוימת. ברגע שאני אומר של"ג בעומר הוא יום הולדת הרבה יותר אומר לי משהו, בגלל שגם אני רוצה להוולד. כמו שרבי שמעון נולד בל"ג בעומר, אני רוצה לגמרי להזדהות איתו ולהוולד בל"ג בעומר.

חמשת התלמידים – חמשת שמות הנשמה של רבי עקיבא

עד כאן התחלנו להסביר שרבי שמעון הוא תלמיד, הוא עיקר התקון. כלומר, יש חמשה תלמידים שמתקנים את התקון של כ"ד אלף התלמידים הראשונים של רבי עקיבא שמתו. כתוב שהתקון הוא גילוי הנרנח"י של רבי עקיבא עצמו. כלומר, חמשת התלמידים האלה הם בסוד מאמר חז"ל "חמשה שמות נקראו לה נפש רוח נשמה חיה יחידה"[ז] – כל השמות הם שמות של רבי עקיבא בעצמו. תלמידים אלה הם התיקון ותיקון הוא לבוש, שם. שם הוא לבוש בקבלה ושמות אלה הם הלבושים. מהו לבוש? לבוש הוא הכח להתבטא, כח ההבעה, להתגלות לזולת.

כתוב ש"כולהו תנאי אליבא דרבי עקיבא"[ח]. חז"ל אומרים, על פי פשט בנגלה, שכל מה שאתה לומד במשנה, בספרא, בספרי, איפה שלא תלמד תורה שבעל פה – הכל אליבא דרבי עקיבא. כלומר, כל התורה שבעל פה היא מחמשת תלמידי רבי עקיבא וממילא "כולהו תנאי אליבא דרבי עקיבא". כלומר, כל מה שהם אומרים הם מבטאים את רבי עקיבא. זה כמו השם. שוב, שֵׁם לגבי עצם הוא הביטוי שלו. ברור שחמשה שמות אלו שנקראו לה "נפש רוח נשמה חיה יחידה" הם לא עצם הנשמה, כמבואר בחסידות. עצם הנשמה הוא משהו אחר רק שלעצם יש "חמשה שמות נקראו לה" – "לה" היינו לעצם. לעצם יש חמשה שמות והם כמו חמשת תלמידי רבי עקיבא, כאשר היחידה שבנפש הוא רבי שמעון.

אם כן, אנחנו רוצים היום להוליד אצל כל אחד ואחד את היחידה שבנפש שבו, כמו שעכשיו אמרנו. אם אני אומר שהיום הוא יום ההולדת של רבי שמעון – הוא יום הרבה יותר טוב וחשוב בשבילי כיון שאני גם כן רוצה להוולד, ולא רק להוולד, אני רוצה שרבי שמעון יולד בתוכי, אני רוצה שרבי שמעון שלי גם כן יתגלה. מהו רבי שמעון? היחידה שבנפש.

גילוי דרגת היחידה

אדמו"ר הזקן אומר – איך האדם מגלה את היחידה שבנפש? על ידי התבוננות במסירות נפש. הנכונות שלו למסור את נפשו על קידוש ה' היא שמגלה את היחידה שבנפש. אדמו"ר האמצעי בקונטרס ההתפעלות – שמקביל לחלק ראשון בתניא – אומר שיש עוד דרך לגילוי היחידה, והיא כאשר שמשמיעים לו – לא האדם בינו לבין עצמו – שמישהו בא אליך ואומר לך דברים היוצאים מן הלב, מגלה איזה ענין עמוק בפנימיות בדרך של "יתפרנסון מיניה". כאשר מסבירים לך איזה ענין עמוק של "סובב וממלא", אלה הדוגמאות שהוא מביא שם, או את שורש הנשמה. הוא מדליק אותך כמו מדורת ל"ג בעומר. מישהו בא ו"מדליק <<

ד) מגילה יג, ב.

ה) יומא פה, ב.

ו) רמב"ן בראשית יב, ו.

ז) בראשית רבה יד, ט.

ח) סנהדרין פו, א.

כח הקטנות

לכבוד ל"ג בעומר, יום "הוד שבהוד", שבקבלה מוסבר שהוא יום
"קטנות שבקטנות", מובא בזה קטע מעובד משיעור ח"י טבת תשפ"ו בספה"ק
"מאור עינים" לפרשת וארא, על מעלת וכח הקטנות דווקא בעבודת השי"ת.

כשם שכל גוף חי מתפתח, והאדם גדל ו'מתבגר', גם בעבודת ה' הפנימית צריך להתקדם מקטנות לגדלות. בסולם העולה אל הקודש יש שליבות אין מספר, "מחיל אל חיל", אבל הקבלה מחלקת את ההתפתחות לארבעה שלבים – קטנות א', גדלות א', קטנות ב' וגדלות ב', שהן כוונה עיקרית מרבינו האריז"ל להתבוננות במהלך ספירת העומר.

השלב המרתק (והמתַסכל) ביותר הוא הקטנות השניה. הצורך בשתי מדרגות גדלות ברור – אין להסתפק במה שהושג, ויש לחתור תמיד ל'קפיצת מדרגה' נוספת. אך מדוע נדרשת קטנות שניה? מדוע צריך מי שכבר הגיע לגדלות 'להתדרדר אחורה', לכאורה, ולשוב לקטנות? זו לא שאלה תיאורטית, אלא זעקה קיומית של עובד ה' פנימי שחווה נפילות וקשיים שבאים אחרי שכבר טעם את טעמה של עבודת ה' בגדלות מוחין. מדוע הן באות?! לכן בחסידות תופסת הקטנות השניה מקום עיקרי – בהדרכות להתמודד איתה, בהסברת תכליתה והרגשת ערכה המיוחד.

בפשטות, הקטנות השניה היא מעבר הכרחי בין דרגות של גדלות. התקדמות לשלב הבא דורשת ויתור על האחיזה בשלב הקודם; 'דילוג' לתובנות חדשות מערער דפוסי החשיבה שכבר התקבעו; במעבר מ'יש' ל'יש' חייב להיות רגע של 'אין'. לכן, בין גדלות א' לגדלות ב' חייבים לחזור לקטנות. אבל הקטנות השניה איננה רק שלב מעבר. יש לה תכלית בפני עצמה – אפשר לחיות בתוכה חיים שלמים וגם מי שמגיע לשלמות הגדלות צריך לא לאבד את איכויות הקטנות.

לדוגמא: במושגי ספר התניא קדישא, הגדלות והקטנות הראשונות הן מצבים של רשע וצדיק בהגדרות החיצוניות שלהם – בתכלית הקטנות האדם הוא רשע שעוונותיו מרובים מזכויותיו ובגדלות הראשונה הוא צדיק־בדינו, שזכויותיו מרובות על עוונותיו. הקטנות השניה היא הבינוני של התניא, שבעולמו הפנימי היצר הרע משמיע את קולו, אבל בחיצוניותו – במחשבה, דבור ומעשה – הוא נוהג באופן מושלם. הגדלות השניה היא כבר שלמות העבודה של הצדיק האמתי, שהצליח לשנות לחלוטין גם את עולמו הפנימי. אדמו"ר הזקן מלמד שלא כל אחד יכול להיות צדיק, ומציב את הבינוני כיעוד־חיים בפני עצמו. יתר על כן, גם הצדיק הגמור צריך לראות את עצמו כבינוני, וכאשר הוא מדריך את תלמידיו ודאי עליו להזדקק לתודעת הבינוני שבו.

ודוגמה נוספת: יסוד עבודת ה' הוא התקשרות הדעת לאלקות בכל מצב – זיהוי ה' העומד מאחורי כל תהפוכות החיים. אחרי האמונה הפשוטה וה'ילדותית' (קטנות א'), ואחרי הידיעה שנקנית מלימוד בספרים (גדלות א'), הדעת הופכת לחוויה של דבקות בה'. יש מצבים בהם החוויה הזו בהירה ומאירה, ויש התקשרות מלאה ומורגשת לה' (גדלות ב'), ויש זמנים בהם הדעת מטשטשת ונדרשת בחירה עקשנית ומאומצת לדבוק באמת הזו (קטנות ב'). בעבודת ה' נדרשת לאורך ימים ושנים גם הדעת של קטנות ב', מכוחה עומד האדם בנסיונות שמציב לו ה' וחושף בנשמתו את התוקף העצמי של הדעת (בעצמה ואיכות שאין בהתגלות הדעת הרחבה בזמני בהירות).

דברי חכם חן

אוצר קצר מתוך דברי רבינו שליט"א

ל"ג בעומר הוא יום "מתן תורה של פנימיות התורה". הוא קודם למתן תורה הנגלית בחג השבועות, מכיוון שמתן תורה של פנימיות התורה שייך לשרש ישראל שלמעלה משרש התורה. רשב"י מלמד שהקיום של ישראל הוא קיום עצמי, קיימים בזכות עצמם, כמו הקדוש ברוך הוא שמציאותו מעצמותו, "מחשבתן של ישראל קדמה לכל דבר", גם לתורה הקדומה. זהו השער לפנימיות התורה.

אותך" כמו שאומרים, באותו רגע יש גילוי היחידה שבנפש אצלך. לאו דוקא אצלו, זה שמדליק אותך עם איזה סוד בתורה מגלה אצלך את היחידה שבנפש ובאותו רגע אתה נדלק. אמנם כיון שיש כלל ש"מגלגלין זכות על ידי זכאי"[ט] ברור שבזכות שאתה נדלק, שאצלך היחידה שבנפש מתגלה, גם המשמיע זוכה בזכותך לגילוי.

אפשר ללמוד את זה בקל וחומר מכך שכתוב שתלמיד שגלה גם הרב שלו חייב לגלות אחריו. "מרובה מידה טובה" ולכן תלמיד שזוכה לגילוי יחידה שבנפש ודאי שגם רבו זוכה לגילוי יחידה שבנפש בזכותו. כך גם כתוב בשם אדמו"ר האמצעי בקונטרס ההתפעלות.

ט) שבת לב, א.

י) מכות י, א.

באהלי צדיקים

רשב"י זיעוביא"א
ל"ג בעומר

"בכל מאדך"

כ"ק אדה"ז מביא במאמריו (הקצרים, עמוד תסא) מדרש נפלא אודות רשב"י, המלמדנו על תכלית הקשר הזוגי של בית בישראל וממנו תכלית הקשר שלנו עם הקב"ה:

"סגולה לבנים עניַן הולדת בן ובת. דהנה בן ובת אהבה ויראה, דאיתא במדרש מעשה באשה ישראלית ששהתה עם בעלה כמה שנים ולא הולידה לו ועלה בהסכמתו שיגרשנה והלך אצל רשב"י ע"ה ואמר לו רשב"י ע"ה שכמו שהיה הקשר ביניהם בשמחה בעת חופה וקידושין וחתונה כה יהיה הפירוד ביניהם בשמחה, ועשה האיש ההוא משתה גדול עד שמרוב שמחתו קרא לאשתו ואמר לה בגודל שמח שתברור לה חפץ טוב בעיניה ולא ימנע טוב ממנה. מה עשתה האשה, השקתו יין עד למאוד עד שנשתכר וירדם על מטתו וציותה למשרתה ולקחו אותו במיטתו להשיאיהו לחדר משכבה. ויהיה ממחרת בהקיצו משנתו והנה הוא בית אשתו ושאל אותה מי הביא עד הלום הלא הוא רוצה לגרשה, והשיבה לו אתה אמרת שאקח לעצמי חפץ היותר טוב בעיני, אין חפצי לא בזהב ולא בכסף ולא באבנים טובות ולא מרגליות כי אם אותך לבדך, אתה לבדך חפץ הטוב והישר בעיני. ויהי כאשר שמע את הדברים נשאה חן וחסד לפניו והחזירה כבראשונה ובזכות זה נתן לה השי"ת שתבנה הימנו וזכה לבנים ממנה. כך הוא בנמשל במאמר "אשקך מיין הרקח מעסים רמוני" מעשי המצות שישראל מלאים כרמון כדי להמשיכו ית' בתוכנו כי "מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ" היינו שאין לי חפץ בשום טובה ותענוג ולא בגן עדן העליון ולא בגן עדן התחתון כי אם אותך לבדך אני חפץ ובזכות זה יוליד תולדות בנפש בן ובת היינו אהבה ויראה כנ"ל. וגם בגשמיות יראה זרע יאריך ימים וד"ל".

אחת השאלות המתעוררות מסיפור זה, היא מדוע רשב"י שלח אותם להתגרש – ומתוך שמחה וכו' [להעיר שצדיקים גדולים, ובכללם הרבי מליובאוויטש, הורו בכמה וכמה מקרים גם לזוגות ששהו עשר שנים ללא ילדים להשאר נשואים] – מדוע הוא לא התפלל עליהם מתחילה שיפקדו (כפי שאכן נפקדו לבסוף)?

אפשר לומר שרשב"י ראה את גודל אהבתם, ורצה להעלות אותה למדרגה גבוהה יותר, למדרגת "בכל מאדך" – אותה מדרגה בה בוחרים אך ורק בעצם ולא בגילויים, ביודעו שדווקא על ידי כך יזכו להוליד ילדים – שכן הולדת ילדים היא גילוי כח האין סוף, כח העצם, הבא בפועל דווקא בזכות הבחירה ב"עצם" ולא בסובב אליו. אהבה רבה זו היא סוד התשובה האמיתית – ששרשה גם למעלה מהלכות התורה, ועל כן התשובה מכפרת על אי קיום המצות. תשובה אמיתית נובעת מתנועה עצמית בנפש של דבקות בה'. תשובה אמיתית – עצת השי"ת בעצמו, שלמעלה מעצת התורה האומרת "יביא קרבן ויתכפר לו" – הינה "יעשה תשובה ויתכפר לו".

אדמו"ר הזקן מקשר את הסיפור במדרש לפירוש הידוע שלו [ומסופר שכך היה מורגל בפיו לחזור על פירוש זה כל הזמן] על הפסוק "מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ' – איני רוצה לא את העולם הזה שלך ולא את העולם הבא שלך – אני רוצה רק אותך!" ומלמד אותנו שכשם שבזכות המסירות של אותה אשה – שחפצה אך ורק בבעלה ולא בשום "גילויים" אחרים – היא זכתה לילדים, כך גם יהודי שמתמסר אך ורק לה' עצמו, בלי להתייחס לגילויים כאלו ואחרים, זוכה להוליד בנפשו בן ובת – אהבה ויראה.

דֵּעֵה וְהַשְׁכֵּל תְּבוּנָנוּ, בְּהִלּוֹלָא דְּבַר יוֹחָאי

התוועדות ל"ג בעומר עם מורנו ורבינו
הרב יצחק גינזבורג שליט"א
בשפה האנגלית
בבית הכנסת "שירת דוד" | מתתיהו הכהן 40, אפרת
יום שני, ליל ל"ג בעומר | 20:30
דמי כניסה: 50 ₪
שידור חי עם כתוביות בלשון הקדש
לפרטים ועדכונים: 055-961-2637

נערך ע"י תלמידים – לא מוגה. טל' – 054-8425801. לפניות ותגובות, לתרומות להוצאת העלון, ולקבלת העלון בדוא"ל: ozby208770@gmail.com
להאזנה לשיעורי וניגוני רבינו שליט"א: 079-9211452 או 02-5434297 – המספר פתוח לניידים כשרים. להצטרפות לקבלת השיעורים בדוא"ל פנו אל: itiel@pnimi.org.il